

Μὴ δὲ γλυκοβυζάνεις τὸ μωρὸ σου, γιὰτὶ δύσκολα δὰ τ' ἀποκόψης ὕστερα Νεάπ. || Ἄσμ.

Πῶς λαχταρίζουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ γλυκοβυζαίνουν (ἐκ μοιρολ.) Ἀνδρίτσ. Ὀλυμπ.

Κοιτάζω τίς γειτόνισσες καὶ τίς καλοτεχίζω, πὺν ταχταρίζουν τὰ μικρὰ καὶ τὰ γλυκοβυζαίνουν Ἦπ.

γλυκοβύζασμα τό, Κρήτ. (Νεάπ.) Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ α σ μ α.

Ἐπὶ νηπίων, θηλασμός ἐπὶ περισσότερον τοῦ κανονικοῦ χρόνον ἐνθ' ἄν. Συνών. γ λ υ κ ο β υ ζ α σ μ ὸ ς.

γλυκοβυζασμός ὁ, Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ α σ μ ὸ ς.

Γ λ υ κ ο β υ ζ α σ μ α, τὸ ὅπ. βλ.: Ἡβαλά το 'ς τὸ βυζὶ καὶ γλυκοβύζασε δὲ κακόμοιρο σὰ νὰ 'μουν ἡ μάνα δον. Εἶδα γλυκοβυζασμὸς ἦτον ἐκεῖνος!

γλυκοβύζαστος ἐπίθ. Ζάκ.— Δ. Σολωμ., 18. Φ. Πανῶς, Λυρικ. 87 — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ἐπιθ. β υ ζ α σ τ ὸ ς.

1) Ὁ μεθ' ἡδονῆς, γλυκύτητος βυζαινόμενος Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Ἡ ψυχὴ μου ἀναγαλλιάζει | πῶς ὁ κόρπος καθεμιᾶς γλυκοβύζαστο ἐτοιμάζει | γάλα ἀνδρείας καὶ ἐλευθεριᾶς Δ. Σολωμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ὁ γλυκέως, ἡδέως γαλουχηθεὶς, θηλάσας Φ. Πανῶς, ἐνθ' ἄν.— Λεξ. Δημητρ.: Ποίημ.

Παιδιά της γλυκοβύζαστα, τ' ἀδέλφια σου τὰ ὠραῖα χίλιες φορὲς τοὺς γράφεται νὰ τρέξουνε γι' αὐτή. Φ. Πανῶς, ἐνθ' ἄν. 3) Ὁ ὑπὲρ τὸν ὠρισμένον χρόνον γαλουχηθεὶς Ζάκ.

γλυκοβύζι τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. β υ ζ ῖ.

Τὸ ποῶδες φυτὸν Θριγγίων τὸ κονδυλόρριζον (Thrinicia tuberosa), τῆς οἰκογ. τῶν Συνθέτων (Compositae). Συνών. π ο λ υ ρ ρ ι ζ ῖ δ ι, τ ο ὕ π α π π ο ὕ τ ᾶ ἀ ρ χ ῖ δ ι α.

γλυκόγαλα τό, ἐνιαχ. γλυκόγαλαν Πόντ. (Κερκασ. Τραπ. κ.ά.) γλυκύαλα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἀπὸ τὸ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τὸ οὐσ. γ ᾶ λ α. Ὁ τύπ. γ λ υ κ ῡ ᾶ λ α ἀπὸ ἀ' συνθ. γ λ υ κ ῡ, διὰ τὸ ὅπ. βλ. γ λ υ κ ὸ ς.

Τὸ κοινὸν νεοπὸν γάλα, κατ' ἀντιδιαστολὴν πρὸς τὸ δξύγαλα ἐνθ' ἄν.: Τὸ ἄλα εἶναι δυνὸ λογίων, τὸ γλυκὸ ἄλα ἢ γλυκύαλα καὶ τὸ ξινὸ ἢ ξινόαλα ἢ ξύαλα Νάξ. Ἀντίθ. ξ ι ν ὸ γ ᾶ λ α, ὀ ξ ὕ γ ᾶ λ α.

γλυκογάλαξος ἐπίθ. Φ. Πανῶς, Λυρικ., 98.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ γ ᾶ λ ᾶ ξ ῖ ο ς.

Αὐτὸς ὁ ὅποιος ἔχει ἀπαλόν, γλυκὺ κυανοῦν χρῶμα: Ποίημ.

Σ τὸ γλυκογάλαξο οὐρανό, πὺν τό 'δωκεν ὁ Πλάστης 'ς τὲς ἀττικὲς νυχτοῦλες του, πὺν λάμπουνε διαμάντια.

γλυκογαλατιάζω Ἦπ. (Μαργαρ. κ.ά.) Κέρκ.— Λεξ. Βλαστ. 393.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ᾶ λ α τ ῖ ᾶ ζ ω.

1) Ἐπὶ τῶν θηλαζόντων βρεφῶν, προσκολλῶμαι εἰς τὸν μητρικὸν μαστὸν καὶ θηλάζω ἀπλήστως ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ τῶν θηλαζόντων ζώων, ἐθίζομαι εἰς τὸ μητρικὸν γάλα καὶ ἀποφεύγω ἄλλην τροφήν Ἦπ. (Μαργαρ.): Βγήκαν τ' ἀρνιά πὸ τὸν τσάροκο καὶ βοήκανε τσι μαννάδες τους καὶ γλυκογαλατιάσανε. β) Ἐπὶ ἀνθρώπων, συνηθίζω εἰς ἐκλεκτὰ ἐδέσματα καὶ ἀποφεύγω τὰ λοιπὰ Ἦπ. (Μαργαρ.): Γλυκογαλάτισε ἡ τσοῦπα μας μὲ τὰ καλούδια τσῆ θειᾶς της καὶ δὲν τρώει φαῖ ντίπου (= καθόλου). Συνών. γ λ υ κ ο σ τ ὸ μ ῖ ᾶ ζ ω.

γλυκογαλάτσιασμα τό, Ἦπ. (Μαργαρ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ α τ ῖ ᾶ ζ ω.

Ἡ ἀδιαφορία ἀτόμου πρὸς τὰ κοινὰ φαγητά, ἐπειδὴ συνηθισεν εἰς τὰ ἐκλεκτά: Ἐπαθε γλυκογαλάτσιασμα καὶ δὲ βάνει ντίπ 'ς τὸ στόμα του. Συνών. γ λ υ κ ο σ τ ὸ μ ῖ ᾶ σ μ α.

γλυκογάλατος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐσ. γ ᾶ λ α.

Ἐπὶ ζώων, ὁ παράγων γλυκὺ γάλα: Ἀρνάδα γλυκογάλατη.

γλυκογαλιάζω Ἀθῆν. Πειρ. Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ᾶ καὶ τοῦ ρ. γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω.

Α) Κυριολ., ἐπὶ βρεφῶν καὶ ἀμνεριφίων, συνηθίζω εἰς τὸ θήλασμα, ἐξοικειούμενος εἰς τὴν γλυκύτητα τοῦ γάλακτος καὶ πέραν τῆς συνήθους ἡλικίας, ὥστε μετὰ δυσκολίας ἀποβάλλω τὴν συνήθειαν τοῦ θηλασμοῦ ἐνθ' ἄν.: Ἐγλυκογάλασε τὸ παιδί καὶ δὲ μπορῶ νὰ τ' ἀποκόψω Ἀθῆν. Τ' ἀποκόψαμι σήμερα, τρανὰ τα μακριά, μὴ ματαβ'ζάξουν καὶ γλυκογαλιάσουν Στερελλ. (Ἀράχ.) Συνών. γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω.

Β) Μεταφ., ἐρωτοτροπῶ Πειρ.: Ὁ δεῖνα γλυκογαλιάζει μὲ τὴ δεῖνα. Συνών. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ζ ω, γ λ υ κ ο γ ε λ ῶ Β1, γ λ υ κ ο μ ῖ λ ῶ, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω, ἐ ρ γ ο λ ο β ῶ, ζ α χ α ρ ῶ ν ω, ν ο σ τ ῖ μ ε ὕ ο μ α ῖ, σ ᾶ λ ῖ ᾶ ρ ῖ ζ ω, φ λ ε ρ τ ᾶ ρ ω.

γλυκογαλίζω Κάρπ. Κύθν. Μύκ. γλυκοαλίζω Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.) γλυκοαλίτζω Κάρπ. (Ἐλυμπ.)

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω κατὰ μεταπλασμόν. Πβ. ἀ γ γ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ γ γ ῖ ζ ω ἀ ξ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ ξ ῖ ζ ω, ἀ ρ α τ ῖ ᾶ ζ ω καὶ ἀ ρ α τ ῖ ζ ω κ.τ.τ.

Α) Κυριολ., ἐπὶ νηπίων καὶ νεογνῶν ζώων, γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Α, τὸ ὅπ. βλ., ἐνθ' ἄν.: Τὸ μωρὸ γλυκογαλιάζ' Μύκ.

Β) Μεταφ., γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Β, τὸ ὅπ., βλ., Κάρπ. (Ἐλυμπ. κ.ά.): Ἐγλυκοάλισεν ἡ Καλίτσα τὸν ἀρμαστὸ της κ' 'ε' τῆς ξεκολλᾶ πλέα (ἀρμαστὸς = μνηστήρ) Ἐλυμπ. Ἐγλυκοάλιτξε τὸ πεθ-θερό της καὶ πήρε τὸν νιὸ αὐτόθ. Συνών. Βλ. εἰς λ. γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ᾶ ζ ω Β.

γλυκογάλισμα τό, Κάρπ. γλυκοάλισμα Κάρπ.

Ἐκ τοῦ γ λ υ κ ο γ ᾶ λ ῖ ζ ω.

Ὁ χαριεντισμὸς τῶν ἐραστῶν. Συνών. γ λ υ κ ο μ ῖ λ ῆ μ α, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ ᾶ σ μ α, γ λ υ κ ο σ ᾶ λ ῖ σ μ α, ζ α χ ᾶ ρ ω μ α, σ ᾶ λ ῖ ᾶ ρ ῖ σ μ α, φ λ ε ρ τ ᾶ ρ ῖ σ μ α.

γλυκογέλασμα τό, ἐνιαχ. γλυκογέλασμαν Πόντ. (Οἶν. Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. γ λ υ κ ο γ ε λ ὶ ω.

Ἄν. γλυκός, ὁ εὐχάριστος γέλως ἐνθ' ἄν.

γλυκογέλαστος ἐπίθ. I. Πολέμ., Ἐξωτ., 56 καὶ 89.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ γ ε λ α σ τ ὸ ς.

Ἄν. γελῶν κατὰ τρόπον γλυκύν: Ποιήμ.

Ντροπαλή καὶ γλυκογέλαστη | τὸ ποτήρι ἢ νύφη παίρνει
χαιρετᾷ μ' ἀντιχαιρετίσμα | καὶ 'ς τὰ χεῖλη της τὸ φέρνει

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 56.

Ὅμορφα χεῖλη γλυκογέλαστα | θὰ σὰς διαβάσουν μέσα
'ς τ' ἄλλα

κι ἀπὸ τῆ χάση κι ἀπὸ τῆ γλύκα των | θὰ παίρνετε καὶ
σεῖς μιὰ στάλα

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν., 89.

γλυκόγελο τό, Πελοπ. (Γαργαλ.)—Δ. Σολωμ., Ὁδ.
Πετράρχ. 71 I. Πολυλ. εἰς Ἀνθολ. Η' Ἀποστολ., 366 K.
Παλαμ. Ἀσάλ. Ζωή², 67—N. Ἐστ. 18 (1935), 905 κ.ά.—
Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε λ ῖ ο.

Ἄν. εὐχάριστος, ὁ γλυκός γέλως ἐνθ' ἄν.: Πιασμένα χέρι
χέρι, χωνόντανε μέσ' 'ς τὰ χόρτα. Γλυκόγελα καὶ μετὰ
ἡσυχία N. Ἐστ., ἐνθ' ἄν. || Ποιήμ.

Ἄν. περπατῆς, τὸ μάτι ἐρωτεμένο
εἰς ὅλα τὰ γλυκὰ κινήματά σου
τῆς ψυχῆς τὸ γλυκόγελο γνωρίζει

I. Πολυλ., ἐνθ' ἄν.

Κακίες προγόνων ἄγνωρων καὶ ὁρμὲς θηρίων πατέρων,
τριγυριστάδες αἰῶνιοι, πρὶν ὑφωθοῦν 'ς τὸ φῶς
καὶ γίνονται σὰ γλυκόγελα καὶ σὰ γαλάζια αἰθέρων
κονέφανε 'ς τὰ σπλάγχνα σου βασιανιστάδων λαὸς
K. Παλαμ., ἐνθ' ἄν.

γλυκόγελος ἐπίθ. Λεξ. Δημητρ. κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε λ ῖ ο.

Ἄν. φιλομειδῆς, ὁ γλυκῆς, ἀπαλῶς γελῶν.

γλυκογελῶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Γ. Ψυ-
χάρ., Ταξιδ.³, 168 Γ. Ξενοπ., Πρωτοξύν., 169 K. Παρορ.,
Στὸ ἄλμπουρ., 43 I. Τυπαλδ., Ποιήμ., 32 Φ. Πανῆ, Λυρικ.,
384 I. Πολέμ., Κειμήλ., 129—N. Ἐστ. 16 (1934), 875. 24
(1938), 1379.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. γ ε λ ὶ ω.

A) Κυριολ. I) Γελῶ κατὰ τρόπον γλυκύν, μὲ χάριν. Πόντ.
(Κερασ. Τραπ. Χαλδ. κ.ά.)—Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. I. Τυπαλδ.,
ἐνθ' ἄν. Φ. Πανῆ, ἐνθ' ἄν. I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. N.—Ἐστ., ἐνθ' ἄν.:
Ντὸ γλυκογελᾷς; Κάτ' ἐξέρεις καὶ γλυκογελᾷς Κερασ.
Εἶναι μέσα κακοῦργοι κλέφτηδες καὶ φεῦτες γλυκογελοῦνε,
ὅσο τοὺς μιλᾷς, καὶ σὲ γελοῦνε, ἅμα μπορέσουνε Γ. Ψυχάρ.,
ἐνθ' ἄν. Στράφηκε πρὸς τίς φωνές, ἔκαμε κι αὐτὸς ἕνα χα-
ρούμενο ὦ καὶ πλησίασε τὸ τραπεζάκι τῆς γωνίας γλυκογε-
λῶντας Γ. Ξενοπ., ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.:
Μάειδε ψωμί γλυκόφαγα μάειδ' ἀλλαῖα εἶδα -ν-ἄσπρη,
μάειδε μοῦ γλυκογέλασαν 'ς τὸ δρόμο μου οἱ περάτες
N. Ἐστ., 24 (1938), 1379 || Ποιήμ.

Μιὰ ἀγκαλιὰ ὁλόδροσα λουλούδια
μοῦ 'φερες, ἀδερφή, 'ς τὴν κάμαρά μου
κι ὡς τὰ εἶδα, χαμογέλασε ἡ καρδιά μου,
τοῦ Μάρτη τὰ πολέχρωμα τραγούδια
N. Ἐστ. 16 (1934), 875.

Γλυκογελοῦσαν τοῦ Μαρτίου τὰ κοραλλένια χεῖλη
καὶ μόσχο πάλιν ἔχυνε τὸ ρόδο, τὸ τριφύλλι

Φ. Πανῆ, ἐνθ' ἄν.

'Σ τῆς ζωῆς τὸ μονοπάτι | μόν' ἢ μάγισσα ἢ ἀπάτη
ὁδηγεῖ τὸν ποιητὴ | καὶ βαδίζει πλάι πλάι

κι ὅλο τοῦ γλυκογελάει | κι ἀπ' τὸ χέρι τὸν κρατεῖ

I. Πολέμ., ἐνθ' ἄν. 2) Ἐπὶ νηπίων, ἀρχίζω τὸ πρῶτον νὰ
γελῶ Πόντ. (Χαλδ.): Γιὰ τέρε' τὸ μωρὸν πῶς γλυκογελᾷ.

B) Μεταφ. 1) Ἐρωτοτροπῶ Πόντ. (Χαλδ.): Ἐποῖκεν
ἀτεν ἰσμάρ' κ' ἐγλυκογέλασεν (ἰσμάρ' = νεῦμα) Συνών. βλ.
εἰς λ. γ λ υ κ ο γ α λ ῖ ἄ ζ ω B. 2) Εὐνοῶ κάποιον K. Παρορ.,
ἐνθ' ἄν. κ.ά.: Κ' ἐγὼ θέλω τώρα κουράγιο γιὰ νὰ δυνάμω-
κόντρα 'ς τὴν τύχη ποὺ δέ θέλει νὰ μᾶς γλυκογελάσῃ.

γλυκόγεσμα τό, Ἰων. (Κρήν.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ε ρ μ α.

Τὸ γλυκὺ, ἡπιον ἀπόγευμα, δεῖλι: Ἄσμ.

Ζάχαρ' ἤτρωγα τὸ ταχύ, κἀντίος τὸ μεσημέρι
καὶ μέσα 'ς τὸ γλυκόγεσμα ἀφράτο παξιμάδι.

γλυκογῆ ἡ, Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ῆ.

Γῆ ἀργιλλοαμμώδης, γόνιμος καὶ εὐκόλως καλλιεργου-
μένη.

γλυκογιασεμί τό, Κρήτ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ι α σ ε μ ῖ.

Ἄν. οἶονε γλυκεῖαν, εὐχάριστον ὁσμὴν ἀποδίδων ἱσμός:
Ἄσμ.

Ἄλλὰργον εἶν' τὸ ρόδο μου, τὸ γλυκογιασεμί μου
μιὰ δίμουρη μοῦ τό 'κλεψε, πόσο πονεῖ ἡ ψυχὴ μου.

γλυκογίνομαι Δ. Καμπούρ., Τῆς τύχης τὰ γραμμέ-
να, 26 κ.ά.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. γ ῖ ν ο μ α ι.

Μόνον εἰς φρ. οἰκειότητος: Μπρέ, τί μοῦ γλυκογίνεσαι;
(= πῶς εἶσαι, ἀγαπητέ;) Πβ. γ λ υ κ ο π ι κ ρ ο γ ῖ ν ο -
μ α ι.

γλυκογιῶς ὁ, Ἰων. (Βουρλ.) Νίσυρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ ῖ ὶ ο ς.

Νέος προσφιλῆς, γλυκός, ὠραῖος ἐνθ' ἄν.: Ὡ γλυκογιέ
μου, ἔλα νὰ σὲ γκλεουδιάσω (= φιλέψω) Νίσυρ. || Ἄσμ.

Γιὰ πέ μου, γιέ μου, γλυκογιέ, πότε νὰ σ' ἀπαντήχω;
(ἐκ μοιρολ.) Βουρλ.

γλυκογλαριάζω Σ. Πασαγιάν., Ἀντίλ., 14.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. γ λ υ κ ἄ καὶ τοῦ ρ. γ λ α ρ ῖ ἄ ζ ω.

Κατέχομαι ἀπὸ γλυκεῖαν, εὐχάριστον πρὸς ὕπνον διάθε-
σιν: Ἄσμ.

Γλυκογλαριάζει τὸ παιδί 'ς τοῦ ὕπνου τὰ μαγνάδια.

γλυκόγλωσσος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Σινώπ. κ.ά.)
K. Παλαμ., Ἀσάλ. Ζωή², 167 γλυκόγλωσσε Τσακων. (Χα-
βουτσ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. γ λ υ κ ὸ ς καὶ τοῦ οὐς. γ λ ὶ σ σ α.

Ἄν. ἔχων γλυκεῖαν γλῶσσαν, γλυκομίλητος, ὁ εὐχάριστος
εἰς τὸν λόγον ἐνθ' ἄν.: Μὲ τὸ νὰ ἐν γλυκόγλωσσος, εὐχαρι-
στεῖσαι ν' ἀκοῦς ἀτον Πόντ. (Κερασ.) Φρ. Γλυκόγλωσσος

